

Andra söndagen i fastetid 2022

Fastetiden är framför allt en förberedelse till påsken. Vi får inrikta oss på det överväldigande mötet med den uppståndne Herren. Därför är det så viktigt att vi tar del i hans egen förberedelse som stod i utblottelsens och lidandets tecken. Som döpta är vi kallade att leva oss in i hela Kristus-mysteriet. Det är det som skall lysa upp och leda oss genom livet. Gud blev människa i Jesus Kristus för att hjälpa oss att leva vårt liv i hans närhet, så att vi ständigt kan få del av hans nåd och kärlek. Han vill hjälpa oss att leva hela vårt liv i gemenskap med honom. I vårt och torrt står han vid vår sida och till vårt förfogande. I sin ödmjukhet rättar han sig efter oss och våra behov. Under fastetiden kommer han oss nära i vår svaghet, i våra lidanden och bekymmer. Han delar vår oro inför det krig som rasar i vårt närområde. Han står oss bi när livets alla svårigheter och problem överväldigar oss. Han bär oss genom allt detta, när vi överlämnar oss i hans händer och låter hans kors lysa upp vår egen korsväg.

I dagens evangelium blir allt detta tydligt för oss, Jesu nutida lärjungar. Hans dåtida lärjungar, Petrus, Johannes och Jakob följde med Jesus på hans väg upp till Jerusalem, där han skulle lida och dö. Men just då, under denna svåra vandring, får de en glimt, en föraning om den härlighet som Jesus vill låta dem få del av i sitt eviga rike. När lidandet tränger sig på oss och hotar att övermanna oss, just då kan vi få en aning om påskens seger. Jesus tog med sig sina lärjungar ”och gick upp på berget för att be” (Luk 9:28). I hela Bibeln är berget en symbol för det allt omvälvande mötet med den levande Guden, som bönen är menad att vara. Här får också Mose och Elia vara med, de två som representerar hela det gamla förbundets fullhet och som har berett marken för Messias ankomst till världen. ”De talade om hans uttåg ur världen som han skulle fullborda i Jerusalem” (Luk 9:31). Jesu uttåg, hans exodus, ur denna världen innebär också hans intåg, hans inträdande i den fulla verkligheten, i Guds eviga härlighet. På berget får både det gamla och det nya förbundets heliga en trons, hoppets och kärlekens föraning om vad vi är kallade att få del av, det som övergår allt vad vi kan föreställa oss och drömma om: att vi skall få se Gud sådan han är i all evighet.

Till sist får lärjungarna som avskedshälsning höra en röst ur molnet: ”Detta är min Son, den utvalde. Lyssna till honom” (Luk 9:35). Och det är just det som vi kristna har gjort under två tusen år. Vi har efter fattig förmåga försökt lyssna till vad Guds Son har sagt till oss. Vi har försökt tränga in i hans budskap. Varje ord som utgått ur hans mun har blivit vår näring. Det har gett oss hopp och glädje. Det har stärkt oss i våra svårigheter och problem. Det har väckt oss till nytt liv, när vi har somnat in i likgiltighet och fastnat i synd. Mer och mer kan vi bli lyhörda för hans ord och lydigt följa i hans spår. Vi får aldrig tröttna på att lyssna och ta till oss hans

ord. Med helig girighet får vi bevara denna skatt som han har lämnat efter sig och låta den lysa upp våra hjärtan och vår värld.

”Stå därför fasta i Herren, mina kära bröder som jag älskar” (Fil 4:1), skriver Paulus för att påminna oss om att förbli förankrade i Herren Jesus Kristus och leva av hans heliga ord. Fastetiden är som klippt och skuren för att hjälpa oss att öppna oss för Guds ord. Vi får unna oss mer tid för att begrunda och tränga in i Bibelns budskap. Vi får lägga allt onödigt åt sidan och lyssna till Guds röst. Vi vet hur svårt det kan vara att bli fri från mediernas brus, inte minst när vi hela tiden bombarderas med nyheter om kriget. Just därför är det så viktigt att ta med oss allt detta in i vår bön och överlämna krigets offer åt Gud. På så sätt får fastetiden en ännu djupare innebörd: vi lider med alla dem som plågas av krigets fador och bönfaller Gud om hjälp för dem. Mer och mer kan vi inse att de är våra bröder och systrar i Ukraina och att de behöver vår hjälp både genom bön och solidariska insatser. Vi får dra in dem i vår bön och bibelläsning. Vi får inte fastna i hopplöshetens och likgiltighetens trask utan ta vår tillflykt till Jesus som bär sitt kors för dem som nu lider av krigets fador. Må han, Fredens furste, bistå dem och göra slut på alla strider!

”Vårt hemland är himlen, och därifrån väntar vi också den som skall rädda oss, herren Jesus Kristus” (Fil 3:20). Just i svåra tider behöver vi höra detta hoppfulla budskap. Vi är på väg till vårt sanna hemland. Där är vi efterlängttade och välkomna. I tron kan vi redan nu få en föraning om det som väntar oss. Allra tydligast blir det i eukaristin, där vi får en försmak av den himmelska bröllopsmåltiden. Där får vi kraft och inspiration för att sprida den kärlek och solidaritet som kan överbrygga all fiendskap och allt vad krig och våld heter. Mer och mer kan vi bli förvandlade av Guds ord och eukaristin, så att vi redan nu kan sprida himmelsk frid och godhet omkring oss. Vi får aldrig kapitulera inför våld och krig utan kämpa tappert som Kristi stridsmän, med bönen och boten som våra enda vapen, för fred och försoning, för rättvisa och godhet.

När vi idag lyssnar till evangeliet om Jesu förklaring får vi den ljusglimt och andliga inspiration vi så väl behöver under fastetidens bot och allvar. Påskens seger skymtar fram och ger oss mod att gå vidare i den lidande Jesu sällskap. Inte minst i år, när kriget kastar sin skugga över oss alla, får vi mod och kraft att kämpa för godhet och kärlek. Fastetiden hjälper oss att omvända oss, ”så att vi söker det enda nödvändiga” – så bad vi i kollektbönen – ”och tjänar dig i uppriktig kärlek till varandra”. Vi får vara en stund på berget med Jesus och se hur hans härlighet strålar fram mitt i vår svåra och jobbiga situation. Vi får nytt hopp och ny glädje, när vi lyssnar till Jesu röst och förstår att han är med oss på vår väg. Vad som än händer är han med sitt folk. Han förblir alltid trofast.